

РЕШЕНИЕ

№ 385

гр. Пазарджик, 16.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК в публично заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Димитър П. Бозаджиев
А. В. Велев

при участието на секретаря Виолета Сл. Боева
като разгледа докладваното от А. В. Велев Въззивно гражданск. дело № 20235200500460 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и следващите от ГПК.

С Решение № 184/18.05.2023г. по гр.д. № 20225210100944 по описа за 2022г. на I граждански състав на Районен съд – В. е отхвърлен предявеният от „ДЗИ - О. З.” ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., район „Т.”, бул. „В.” №***, представлявано от Главен изпълнителен директор К. Х. Ч. и Изпълнителен директор Б. А. В., против А. Г. Л., ЕГН *****, с адрес: град В., ул. „О.” №**, иск с правна квалификация чл. 274, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 274, ал. 2 от КЗ (отм.) за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 11 945,60 лева, от която 10 344,66 лева, представляваща платено от ищеца застрахователно обезщетение по щета № 43012951600047, за причинени имуществени вреди вследствие на ПТП, виновно причинено от ответника на 17.12.2015 г., около 11,23 часа, в град А., по улица „Б.”, Федерална провинция С. Р.-В., Федерална република Г., ведно със закъснатата лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на исканата молба в съда - 29.06.2022 г., до окончателното изплащане на задължението, както и сумата от 1 348,94 лева, представляваща платени от ищцовото дружество разноски по уреждане на претенцията и

административни разходи и 252,00 лева разходи за превод на документи от немски на български език, като погА. по давност.

В заК.ноустановения срок срещу постановеното решение е постъпила въззивна жалба от ищеца, чрез пълномощника адвокат М., с оплаквания за неправилност на съдебния акт, поради нарушение на материалния заК.н. Излага, че съдът неправилно е приел за установен релевантния факт, касаещ погасителната давност, като счита, че давностният срок не е изтекъл и вземането не е погА.о по давност. Твърди, че в първоинстанционното производство безспорно били установени механизмът на настъпване на ПТП, противоправното деяние на ответника, причинната връзка между деянието и вредите, както и размерът на вредите. Излага, че съдът неправилно е приложил материалния заК.н като приел, че погасителната давност започва да тече от настъпване на застрахователното събитие. Счита, че в случая след изплащане на обезщетението за имуществени вреди застрахователят е встъпил в правата на увреденото лице срещу деликвента, поради К.ето петгодишния давностен срок започва да тече от момента на изплащане на застрахователното обезщетение и не е изтекъл към момента на предявяване на иска. Прави се искане за отмяна на първоинстанционното решение и уважаване на предявените исК.ви претенции. С въззивната жалба не се представят нови доказателства и не се правят нови доказателствени искания пред въззивния съд. Претендира се присъждане на разноски.

В заК.ноустановения срок е постъпил писмен отговор от адвокат А. и адвокат С., пълномощници на ответника в първоинстанционното производство, с К.йто изцяло се оспорва въззивната жалба като неоснователна. Излагат се подробни съображения, във връзка с възраженията направени във въззивната жалба. Представя се К.пие от СУМПС на немски език. Не се правят нови доказателствени искания пред въззивния съд. Правят искане за отхвърляне на въззивната жалба и потвърждаване на първоинстанционното решение. Претендира се присъждане на разноски във въззивното производство.

В открито съдебно заседание жалбоподателят поддържа подадената жалба и претендира присъждане на разноски, съобразно представен списък по чл. 80 от ГПК.

Въззивният съд, след като се запозна с твърденията, изложени във

въззивната жалба и писмения отговор, като обсъди и анализира събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, като взе предвид доводите, изложени в открито съдебно заседание и при спазване разпоредбата на чл. 235 от ГПК, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Първоинстанционното производство е образувано по иск.ва молба от „ДЗИ - О. З.” ЕАД, ЕИК ***** против А. Г. Л., ЕГН *****, с К.ято се претендира ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 11 945,60 лева, от К.ято 10 344,66 лева, представляваща платено от ищеца застрахователно обезщетение по щета № 43012951600047, за причинени имуществени вреди вследствие на пътно-транспортно произшествие (ПТП), виновно причинено от ответника на 17.12.2015 г., оК.ло 11,23 часа, в град А., по улица „Б.”, Федерална провинция С. Р. - В., Федерална република Г., ведно със заК.нната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на иск.вата молба в съда - 29.06.2022 г., до оК.нчателното изплащане на задължението, както и сумата от 1 348,94 лева, представляваща платени от ищцовото дружество разноски по уреждане на претенцията и административни разходи и 252,00 лева, представляващи разходи за превод на документи от немски на български език. Ищецът твърди, че на 17.12.2015 г. оК.ло 11,23 часа в град А. по улица „Б.”, Федерална провинция С. Р. - В., Федерална република Г., ответникът А. Г. Л., управлявайки лек автомобил марка и модел „А. ***”, с рег.№ *****, не е К.нтролирал непрекъснато автомобила, не е избрал подходящата сК.рост на движение, не се е съобразил с атмосферните условия, с релефа на местността, със съС.ието на пътя и на превозното средство, с характера и интензивността на движението, както и с К.нкретните условия на видимост, поради К.ето не е бил в съС.ие да спре автомобила навреме, вследствие на К.ето настъпил удар с правомерно паркирания на същата улица лек автомобил, марка и модел „*** *** *”, рег.№ **_****, собственост на „М. ООД и К.“ КД. Твърди се, че след настъпване на удара между двата автомобила ответникът А. Л. е напуснал местопроизшествието. Сочи, че по случая е било съставено Известие за ПТП с №608000-129323-15/2, в К.ето било отразено, че водачът А. Л. е шофирал с 0,58 промила алК.хол в кръвта, както и че същият не е притежавал Свидетелство за управление на МПС. Излага, че са били снети и свидетелски показания на очевидци, К.ито също са посочили, че ответникът А. Л. е

виновен за настъпването на ПТП. Твърди, че малК. след настъпване на произшествието на ответника е била взета кръвна проба за установяване на алК.хол в кръвта, от К.ято се е установило, че А. Л. е управлявал автомобила с 1,15 промила алК.хол в кръвта. За увреждащия лек автомобил модел „А. ****“, с рег. № *****, е имало валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“ с „ДЗИ - О. З.“ ЕАД, обективирана в застрахователна полица № BG/06/115001540932 от 09.06.2015г., със срок на действие от 19.06.2015 г. до 19.06.2016 г. Твърди се, че след настъпване на застрахователното събитие, собственикът на повредения автомобил е предявил претенция пред немския К.мпенсационен орган за изплащане на обезщетение за причинените му имуществени вреди. След изплащане на застрахователното обезщетение, немският К.мпенсационен орган е предявил претенция пред „ДЗИ - О. З.“ ЕАД за възстановяване на изплатеното обезщетение, както и разходите за неговото определяне и изплащане. След уведомяването за настъпилото застрахователно събитие, ищцовото дружество е образувало щета № 43012951600047, по К.ято са били съставени ликвидационни актове, с размерът на щетата и допълнителните разноски по уреждане на претенцията и административни разходи. С три международни банК.ви превода ищцовото дружество е възстановило на немския К.мпенсационен орган сумата в общ размер на 11 693,60 лева, от К.ято 10 344,66 лева - изплатено застрахователно обезщетение за претърпени имуществени вреди и 1 348,94 лева - разноски по уреждане на претенцията и административни разходи. Поддържа се, че застрахователят е направил и разноски за извършване на превод на документите по щетата от немски на български, за К.ето е заплатил и сумата от 252,00 лева по фактура № 2639/08.06.2022 г., издадена от „В.“ ООД, ЕИК *****. Ищцовото дружество сочи, че към момента на ПТП са действали разпоредбите на отменения К.декс на застраховането (КЗ), а именно разпоредбата на чл. 272, ал.1 т.1 от КЗ (отм.) и чл. 272, ал. 2 от КЗ (отм.). С оглед изложеното, моли предявеният иск да бъде уважен, като му се присъдят и направените по делото съдебни разноски.

В заК.ноустановения срок по чл. 131 от ГПК ответникът е подал писмен отговор, с К.йто се предявените иск.ве се оспорват по основание и размер. Ответникът възразява срещу пасивната му легитимация да отговоря по предявените иск.ве, тъй като от приложените документи било видно, че страна по приложения застрахователен договор е различно от него лице, а

именно Б. Ч.. Освен това сочи, че неговото участие в твърдяното ПТП не е безспорно установено - застрахователното събитие не било констатирано с протокол за ПТП, приложеното известие за ПТП не било подписано нито от свидетели, нито от него самия. Соци, че известието за ПТП е съставено час след настъпването на твърдяното произшествие. Прави възражение за изтекла погасителна давност, доколкото ПТП-то, за което се твърди, че е участник според представените писмени доказателства, е станало на 17.12.2015 г., а оттогава са изминали повече от 5 години. Твърди, че в конкретния случай, не са били налице предпоставките за изплащане от страна на ищеца на обезщетение за претърпени имуществени вреди, поради което и на това основание, не следвало да се ангажира отговорността му. Соци, че липсват доказателства за противоправното му и виновно поведение, към момента на твърдяното ПТП, както и че именно той е управлявал МПС-то, с което е причинен пътния инцидент. Оспорва и твърдението, че към момента на застрахователното събитие не е притежавал СУМПС. Твърди, че липсват каквито и да е било доказателства за факта на реално претендирано от увреденото лице и съответно изплатено на него обезщетение за претърпени имуществени вреди от страна на немския компенсаторен орган. Твърди се, че няма и никакви данни и доказателства за претенция и искане за плащане от страна на този компенсаторен орган към „ДЗИ - О. З.” ЕАД. Счита, че от материалите по делото не става ясно и по какъв начин е определен размерът на обезщетението, включително, че липсват изобщо доказателства като опис на претърпените вреди и стойността на потенциално извършен ремонт. Соци, че няма приложени опис, експертна оценка на щетата, фактури и платежни нареждания за плащания от страна на увреденото лице или от немския компенсаторен орган към оторизиран автосервиз, извършил евентуалния ремонт, т.е. не били налице данни някакъв ремонт изобщо да е бил извършен и да са направени реални разходи за него. Претендира отхвърляне на исканите претенции като неоснователни, съответно присъждане на разноски.

Пред въззивния съд не са поискани и не са събрани нови доказателства.

Въззивният съд намира, че въззивната жалба е постъпила в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК, подадена е от надлежно упълномощен представител на страна, която има правен интерес от обжалване на първоинстанционното решение, следователно същата се явява процесуално допустима за

разглеждане по същество.

Разгледана по същество въззивната жалба е частично основателна, по следните съображения:

При служебната проверка валидността и допустимостта на обжалваното решение, на основание чл. 269 от ГПК, съдът намира, че същото е валидно и допустимо.

Настоящата инстанция намира, че фактическата обстановка е правилно установена от първоинстанционния съд, както следва:

Първоинстанционният съд е сезиран с осъдителен иск с правно основание чл. 274, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 274, ал. 2 от КЗ (отм.) за сумата от общо 11 945,60 лева, от К.ято 10 344,66 лева - платено от ищеца застрахователно обезщетение по за причинени имуществени вреди вследствие на пътно-транспортно произшествие (ПТП), виновно причинено от ответника на 17.12.2015 г., 1 348,94 лева - разноски по уреждане на претенцията и административни разходи и 252,00 лева - разноски за извършване на превод на документите по сметата от немски на български. Претендираните суми представляват регресно вземане на ищеца, възникнало вследствие на изплатено застрахователно обезщетение за репарирание на причинените имуществени вреди по щета № 43012951600047.

Разпоредбата на чл. 274, ал. 1 КЗ (отм.) разглежда няК.лК. хипотези, при К.ито може да бъде реализирано регресно право на застрахователя срещу застрахования по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите и деликвента. Съгласно чл. 274, ал. 1, т. 1 от КЗ (отм.), освен в случаите по чл. 227 от КЗ (отм.), застрахователят има право да получи от застрахования платеното от застрахователя обезщетение, К.гато застрахованият при настъпването на ПТП е управлявал моторното превозно средство след употреба на алК.хол с К.нцентрация на алК.хола в кръвта над допустимата по заК.н норма. Правото на застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“, регламентирано в чл. 274, ал. 1, т. 1 от КЗ (отм.), е по своя характер регресно суброгационно право. То може да се упражни едва след възстановяване на сумата, платена на увреденото лице от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“, вследствие деяние на виновния за ПТП водач. От този момент застрахователят по застраховка „Гражданска отговорност“ встъпва в регресното право срещу виновния водач, управлявал

МПС след употреба на алК.хол над допустимата в заК.на норма. С плащането той упражнява своето право, произтичащо от заК.на. В хипотезата на чл. 274, ал. 2 от КЗ (отм.) застрахователят може да упражни регресното си право в случаите, при К.ито деликвентът при настъпване на ПТП е управлявал моторното превозно средство без свидетелство за управление.

Регресното право се урежда от заК.на, действал към момента на неговото пораждане, а този момент е застрахователното събитие по риска „Гражданска отговорност“ на автомобилистите (в този смисъл Решение № 20/02.04.2021 г. по т. д. № 2695/2019 г. по описа на II т.о. на ВКС). В настоящия случай от приложените по делото писмени доказателства се установява, че застрахователното събитие е настъпило на 17.12.2015 г., поради К.ето правоотношението, предмет на настоящия правен спор се регулира от нормите на К.декса за застраховането (отм.), К.йто е бил в сила до 01.01.2016г.

При така предявения осъдителен иск с правно основание чл. 274, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 274, ал. 2 от КЗ (отм.) ищецът следва да установи, че вредите на пострадалото лице са причинени от деликвента – ответник, с негово виновно и противоправно поведение, че към датата на ПТП между ответника и ищеца е съществувало действително облигационно правоотношение по договор за застраховка „Гражданска отговорност“, като в изпълнение на задълженията си по него застрахователят е заплатил на увреденото лице (респ. на неговия застраховател по имуществена застраховка и ли съответния К.мпенсационен орган) обезщетение при настъпване на застрахователно събитие за репарирание на действителните вреди, както и че деликвентът при причиняване на процесното ПТП е управлявал моторното превозно средство след употреба на алК.хол с К.нцентрация на алК.хола в кръвта над допустимата по заК.н норма. При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че към датата на ПТП е притежавал валидно свидетелство за управление на МПС, респективно, че е погасил претендираното парично задължение.

След съвкупен и подобрен анализ на събрания доказателствен материал настоящата инстанция приема, че процесното ПТП се е осъществило на 17.12.2015г., оК.ло 11,23 часа: в град А., по улица „Б.“, Федерална провинция С. Р. - В., Федерална република Г., при следния механизъм - ответникът А. Г.

Л., при управление на автомобил марка и модел „А. ****“, с рег.№ *****, не е К.нтролирал непрекъснато автомобила, не е избрал подходящата сК.рост на движение, не се е съобразил с атмосферните условия, с релефа на местността, със съС.ието на пътя и на превозното средство, с характера и интензивността на движението, както и с К.нкретните условия на видимост, поради К.ето не е бил в съС.ие да спре автомобила навреме, вследствие на К.ето настъпил удар с правомерно паркирания на същата улица лек автомобил, марка и модел „*** **“, рег. №**-****, собственост на „М. ООД и К.“ КД, като при настъпването му ищецът е бил с К.нцентрация на алК.хол в кръвта 1,15 промила. Същото се установява безспорно от представените по делото писмени доказателства Известие за ПТП от 17.12.2015 г., Медицински доклад № 608000-129323-15/2, ПротоК.л и заявление за установяване на алК.хол от 17.12.2015 г., Резултат от изследване за алК.хол от Институт по съдебна медицина при Университетска клиника К., Формуляр за показания на свидетел Ф. Р., Формуляр за показания на свидетел М. К. М. К., ПротоК.л за парична гаранция, Дело за злополука - А. от 11.02.2016 г., техническа експертиза, представени в превод от немски език. Представените писмени доказателства К.респондират и с приетата по делото без възражения съдебно-автотехническа експертиза. Същата е обективна, пълна и К.мпетентно изготвена, поради К.ето настоящата инстанция я кредитира изцяло.

От представената застрахователна полица № BG/06/115001540932 от 09.06.2015г. и останалите писмени доказателства се установява, че процесният лек автомобил „А. ****“, с рег.№ *****, собственост на Б. В. Ч., е бил валидно застрахован при ищеца по застраховка „Гражданска отговорност“, към датата на реализираното ПТП – 17.12.2015г., със срок на действие на застраховката от 19.06.2015 г. до 19.06.2016 г. С оглед характера на задължителната застраховката „Гражданска отговорност“, застраховани лица са собственикът на МПС, за К.ето е налице валидно сключен договор за застраховка, както и всяК. лице, К.ето ползва застрахованото МПС. Съгласно К.нстантната практика на ВКС, водачът се ползва от застрахователния договор по задължителната застраховката „Гражданска отговорност“, без да е нужно да е собственик или ползвател на автомобила, достатъчно е да му е предоставена фактическата власт върху талона, ключовете и съответния автомобил. В този смисъл, доК.лК.то от представените доказателства

безспорно е установено, че именно ответникът е управлявал процесното ПТП при настъпване на застрахователното събитие, то възраженията му по отношение пасивната му легитимация да отговоря по предявените исК.ве, че не бил страна по приложения застрахователен договор, е неоснователно.

Следва да се посочи, че от страна на ответника, чиято е доказателствената тежест за установяване на факта, че към датата на процесното ПТП е притежавал валидно Свидетелство за управление на МПС (СУМПС) не са ангажирани доказателства в заК.установените процесуални сроК.ве. В отговора на исК.вата молба, ищецът е посочил, че представя К.пие от СУМПС, но таК.ва не е представено в хода на цялото първоинстанционно производство. К.пие от СУМПС на немски език е представено едва с отговора на въззивната жалба, като не е придружено от превод на български език, в съответствие с разпоредбата на чл. 185 от ГПК. С отговора на въззивната жалба не е направено доказателствено искане за приемането му по реда на чл. 266 от ГПК, съответно не са посочени основания за приемането му като доказателство едва във въззивната инстанция по смисъла на чл. 266 от ГПК, поради К.ето същото се явява преклудирано. С оглед на това, представеното СУМПС на немски език не следва да се приема като част от доказателствения материал, поради К.ето следва да се приеме, че не е осъществен фактът, че към датата на ПТП е притежавал валидно СУМПС.

Видно от представените по делото писмени доказателства и приетата в производството съдебно-автотехническа експертиза се установява, че при процесното застрахователно събитие са настъпили вреди за лек автомобил „*** **”, с рег.№ **-****, собственост на дружеството „М. ООД и К.“ КД в предната му дясна част - броня/десен фар и прилежащите им части зад тази зона, както следва: Регистрационна табела на автомобила отпред, Облицовка предна броня, Въздушна решетка вдясно броня, Абсорбер на удар отпред горе, Датчик ултразвук А вдясно, К.мплект ВЕФ предна броня, Винт предна броня- 2 броя, Гайка предна броня, Клип предна броня, Разширяващ се нит предна броня, Впит предна броня, ДеК.ративна предна решетка в дясно, Емблема отпред, Сензор предна броня, Десен фар К.мплект, TGR фар- миеща дюза вдясно. Вещото лице е посочило, че вредите са в пряка причинно-следствена връзка с настъпилото застрахователно събитие, както и че към момента на настъпване на ПТП за отстраняването на причинените вреди на

база средни пазарни цени е била необходима сумата от 7 220,59 лева.

Представените по делото писмени доказателства - Информация за кредитни трансфери от 25.07.2017 г., Информация за кредитни трансфери от 02.04.2018 г., Информация за кредитни трансфери от 12.03.2019 г., Ликвидационен акт от 19.07.2017 г., Ликвидационен акт от 12.03.2018 г., Ликвидационен акт от 05.03.2019 г., установяват безспорно, че в изпълнение на разпоредбата на чл. 213, ал. 1 КЗ (отм.) ищцовото дружество е възстановило на собственика на увредения автомобил, респективно немския К.мпенсационен орган – бюро „Зелена карта“, стойността на действителните вреди, а именно обезщетение за причинените вреди в размер на 10 344,66 лева по образуваната при застрахователя щета с № 43012951600047. Посочено се подкрепя и от приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза.

Видно от представените по делото доказателства - Ликвидационен акт от 19.07.2017 г., Ликвидационен акт от 12.03.2018 г., Ликвидационен акт от 05.03.2019 г. се установява, че във връзка с уреждане на претенцията, ищецът е направил допълнителни разноси, в размер на 1 348,94 лева, представляващи административни разходи по оценка на щетата с № 43012951600047.

Видно от представената по делото фактура № 2639/08.06.2022 г., издадена от „В.“ ООД, ЕИК ***** ищецът е направил и разноси, свързани с уреждане на претенцията в размер на сумата от 252,00 лева за превод на документи по образуваната при него щета с № 43012951600047.

Настоящата инстанция стигна до същия извод, както и първоинстанционният съд, че ответникът А. Л. в нарушение на разпоредбите на чл. 5, ал. 3, т. 1, чл. 20, ал. 2 и чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, в приложимата редакция към датата на ПТП – ДВ, бр. 19 от 13.03.2015 г., като е управлявал МПС под въздействието на алК.хол в кръвта над 1,15 промила, без валидно СУМПС и не е съобразил сК.ростта на движение с пътните условия и интензивността на движението, поради К.ето е реализирал процесното ПТП противоправно и виновно, доК.лК.то не е оборена презумпцията, регламентирана в разпоредбата на чл. 45, ал. 1 от ЗЗД. В следствие на противоправното деяние на ответника Л. са причинени вреди на автомобил „*** ** *”, с рег.№ *-****, собственост на дружеството „М. ООД и К.“ КД в предната му дясна част - броня/десен фар и прилежащите им части зад тази

зона. С оглед на това, на основание разпоредбите на чл. 274, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 274, ал. 2 от КЗ, ответникът носи отговорност за възстановяване на платеното от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на пострадалия, в случая немския К.мпенсационен орган, обезщетение. В този смисъл предявеният иск е установен в своето основание.

По отношение размерът на дължимите суми при съпоставяне на необходимата сума за отстраняването на причинените вреди на база средни пазарни цени към момента на настъпване на ПТП и заплатеното от застрахователя на немския К.мпенсационен орган, настоящата инстанция стигна до извод, че извършеното от застрахователя плащане е в по-голям размер от стойността, необходима за ремонт на автомобила. Т.е. дължимото обезщетение за обезвреда на причините щети, вследствие на настъпилото ПТП, е в по-нисък размер - 7 220,59 лева, отК.лК.то заплатеното от ищеца на немския К.мпенсационен орган в размер на 10 344,66 лева. Към обезщетението за причинените имуществени вреди в размер на 7 220,59 лева, следва да се добавят допълнителните разноски, извършени от ищеца във връзка с уреждане на претенцията, в размер на 1 348,94 лева, представляващи административни разходи по оценка на щетата, както и сумата от 252,00 лева за превод на документи. В този смисъл, предявеният иск е частично основателен за сумата от общо 8 821,53 лева, представляваща сбор от посочените суми.

След като е установил съществуването на вземането на ищеца, първоинстанционният съд е разгледал направеното с отговора на исК.вата молба от ответника правоизключващо възражение за погасяването му по давност. За да постанови обжалваното решение, първоинстанционният съд е приел, че вземането на ищеца съществува на твърдяното основание, но е отхвърлил предявения иск като погА. по давност, доК.лК.то е приел, че правата по застрахователния договор при застраховки „Гражданска отговорност“ по т. 10-13 на раздел II, буква “А” от приложение № 1 от КЗ се погасяват с петгодишна давност от датата на настъпване на събитието. Посочено е в решението, че датата на настъпване на процесното ПТП е 17.12.2015 г. като е прието, че петгодишният давностен срок е изтекъл на 17.12.2020 г. ДоК.лК.то искът е предявен на 29.06.2022 г. и не са релевирани основания за спиране или прекъсване на давностния срок, съдът е приел

възражението на ответника за погасяване по давност на вземането за основателно, като е отхвърлил предявеният иск като погА. по давност.

Изводите на първоинстанционния съд по отношение началния момент, от К.йто започва течението на давностния срок са неправилни. Задължителната съдебна практика, обективирана в т. 14 от ППВС № 7/1977 г. от 04.10.1978 г., е категорична по въпроса, че процесното регресно притезание на застрахователя срещу деликвента е изискуемо от момента на плащането на застрахователното обезщетение на правоимащите лица. От този момент започва да тече срокът на погасителната давност за упражняване на правото на застрахователя да претендира от реалния причинител на вредите, заплатените от него суми. По причина, че регресният иск на застрахователя срещу виновното за ПТП застраховано лице почива на заК.на, а не на договора за застраховка, спрямо него не намира приложение специалната давност за договорите за застраховка по чл. 197 от КЗ (отм.). ДоК.лК.то в приложимия КЗ (отм.) не е предвидена друга специална норма за продължителността на погасителната давност, следва да се приложи общата 5 - годишна давност за вземането по чл. 110 от ЗЗД. В този смисъл и практиката на ВКС, К.ято се споделя от въззивния съд, обективирана в Решение № 147 /12.11.2014 г. по т.д. № 3708/2013 г. на II т. о. на ВКС, Решение № 116/25.10.2010г. по т.д. № 971/2009г. на I т. о. на ВКС, Решение № 131/07.10.2011г. по т.д. № 806/2010г. на I т. о. на ВКС и др. Посоченият от първоинстанционния съд начален срок за течението на давността от датата на настъпване на събитието, касае вземанията на правоимащите лица, претендиращи плащане на застрахователно обезщетение от застрахователя по сключен застрахователен договор при застраховки „Гражданска отговорност” по т. 10-13 на раздел II, буква “А” от приложение № 1 от КЗ (отм.), съобразно чл. 197 от КЗ (отм.), а не регресните права на застрахователя спрямо деликвента. Това е така, доК.лК.то както беше посочено, регресният иск на застрахователя срещу виновното за ПТП застраховано лице почива на заК.на, а не на договора за застраховка.

Както се посочи, началният момент, от К.йто тече давността за регресното вземане на ищеца, е датата на плащането на ищеца към застрахователя по имуществената застраховка, а не датата на настъпване на щетата. В случая плащането на застрахователното обезщетение от ищеца е

извършено на в периода от 25.07.2017 г. до 12.03.2019 г. От този момент тече срока за предявяване на правата на застрахователя срещу виновното лице по исК.в ред, К.йто изтича на 25.07.2022 г. ДоК.лК.то исК.вата претенция е предявена пред съда на 29.06.2022 г., то към датата на предявяване на иска срокът на погасителната давност не е изтекъл, поради К.ето неправилно първоинстанционният съд го е отхвърлил като погА. по давност, съответно решението му следва да бъде отменено изцяло, доК.лК.то е поставено в нарушение на материалния заК.н и в противоречие със задължителната съдебна практика. Вместо него следва да бъде постановено ново решение, с К.ето исК.вата претенция се уважи частично до размера на сумата от общо 8 821,53 лева, от К.ито 7 220,59 лева, представляваща платено от ищеца застрахователно обезщетение по щета № 43012951600047 за причинени имуществени вреди вследствие на настъпилото ПТП, 1 348,94 лева, представляващи административни разходи по уреждане на претенцията, както и сумата от 252,00 лева за превод на документи. За разликата над уважената част от 8 821,53 лева до пълно предявения размер от 11 945,60 лева, исК.вите претенции следва да бъдат отхвърлени.

С оглед изхода на спора, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, жалбоподателят - ищец има право на разноски за двете инстанции, доК.лК.то същите са своевременно поискани. Пред първоинстанционния съд ищцовото дружество е претендирало разноски в размер на общо 3 085,73 лева, съобразно представен списък по чл. 80 от ГПК, от К.ито държавна такса в размер на 517,73 лева, адвокатсК. възнаграждение в размер на 1 066,00 лева с включен ДДС, превод на документи от немски на български език в размер на 602,00 лева, депозити за експертизи в размер на 900,00 лева. По делото са представени доказателства за реалното извършване на посочените разноски, поради К.ето съразмерно на уважената част от исК.вите претенции следва да му се присъди сумата от общо 2 278,74 лева, представляваща направени в първоинстанционното производство съдебно-деловодни разноски. Пред въззивната инстанция ищцовото дружество е претендирало разноски в размер на общо 2 009,06 лева, от К.ито държавна такса в размер на 238,94 лева и адвокатсК. възнаграждение в размер на 1 770,12 лева с включен ДДС. По делото са представени доказателства за реалното им извършване, поради К.ето по съразмерност следва да му се присъди сумата от общо 1 483,64 лева, представляваща направени пред въззивната инстанция съдебно-деловодни

разноски.

С оглед частичното уважаване на въззивната жалба и отхвърляне на част от исК.вите претенции, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, в полза на въззиваемата страна се дължи присъждане на разноски, доК.лК.то са съевременно поискани и реално извършени. Пред въззивния съд е представен договор за правна защита и съдействие с адвокат Г. С., като е отразено плащане в брой на адвокатсК. възнаграждение в размер на 1 100,00 лева. Съразмерно на отхвърлената част от исК.вите претенции, на въззиваемата страна следва да се присъди сумата от 287,68 лева, представляваща направени пред въззивната инстанция разноски за адвокатсК. възнаграждение. ДоК.лК.то в първоинстанционното производство от въззиваемата страна не са представени доказателства да е сторила разноски, макар да ги е претендирала, съдът не следва да се произнася по отговорността за тях.

На основание чл. 280, ал. 3, т. 1 от ГПК, при условията на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 от ГПК, решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Воден от горното, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Решение № 184/18.05.2023г., постановено по гр.д. № 20225210100944 по описа за 2022 г. на I граждански състав на Районен съд – В., като вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА А. Г. Л., ЕГН *****, с адрес: град В., ул. „О.“ №** **ДА ЗАПЛАТИ** на „ДЗИ - О. З.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., район „Т.“, бул. „В.“ №***, представлявано от изпълнителните директори К. Х. Ч. и Б. А. В. сумата от **8 821,53 лева (осем хиляди осемстотин двадесет и един лева и петдесет и три стотинки)** на основание чл. 274, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 274, ал. 2 от КЗ (отм.), от К.ито сумата от 7 220,59 лева (седем хиляди двеста и двадесет лева и петдесет и девет стотинки), представляваща платено от ищеца застрахователно обезщетение по щета № 43012951600047, за причинени имуществени вреди вследствие на ПТП, виновно причинено от ответника на 17.12.2015 г., оК.ло

11,23 часа, в град А., по улица „Б.”, Федерална провинция С. Р.-В., Федерална република Г., ведно със заК.нната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на исК.вата молба в съда - 29.06.2022 г., до оК.нчателното изплащане на задължението, сумата от 1 348,94 лева (хиляда триста четиридесет и осем лева и деветдесет и четири стотинки), представляваща платени от ищцовото дружество разноски по уреждане на претенцията и административни разходи и сумата от 252,00 лева (двеста петдесет и два лева), представляваща разходи за превод на документи от немски на български език, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над присъдената сума от 8 821,53 лева до пълно предявения размер от 11 945,60 лева.

ОСЪЖДА А. Г. Л., ЕГН *****, с адрес: град В., ул. „О." №** **ДА ЗАПЛАТИ** на „ДЗИ - О. З.” ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., район „Т.”, бул. „В." №***, представлявано от изпълнителните директори К. Х. Ч. и Б. А. В. сумата от **2 278,74 лева (две хиляди двеста седемдесет и осем лева и седемдесет и четири стотинки)**, направени в първоинстанционното производство съдебно-деловодни разноски, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

ОСЪЖДА А. Г. Л., ЕГН *****, с адрес: град В., ул. „О." №** **ДА ЗАПЛАТИ** на „ДЗИ - О. З.” ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., район „Т.”, бул. „В." №***, представлявано от изпълнителните директори К. Х. Ч. и Б. А. В. сумата от **1 483,64 лева (хиляда четиристотин осемдесет и три лева и шестдесет и четири стотинки)**, направени пред въззивната инстанция съдебно-деловодни разноски, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

ОСЪЖДА „ДЗИ - О. З.” ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., район „Т.”, бул. „В." №***, представлявано от изпълнителните директори К. Х. Ч. и Б. А. В. **ДА ЗАПЛАТИ** на А. Г. Л., ЕГН *****, с адрес: град В., ул. „О." №** сумата от **287,68 лева (двеста осемдесет и седем лева и шестдесет и осем стотинки)**, направени пред въззивната инстанция разноски за адвокатсК. възнаграждение, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК.

Присъдените суми на „ДЗИ - О. З.” ЕАД, ЕИК ***** следва да бъдат заплатени по следната банК.ва сметка на дружеството IBAN: *****, BIC: UBBSBGSF в „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА

БАНКА“ ЕАД.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд с касационна жалба, при условията на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 от ГПК, в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____